

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 491/2022
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Игњатић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1297/19 од 01.09.2021. године, на седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1297/19 од 01.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1297/19 од 01.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2454/18 од 30.01.2019. године, исправљеном и допуњеном пресудом Основног суда у Новом Саду П 2454/18 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име регреса исплати 290.175,16 динара и то: 212.693,60 динара са законском затезном каматом од 05.04.2011. године до исплате, 48.082,00 динара са законском затезном каматом од 05.10.2012. године до исплате и 29.400,00 динара са законском затезном каматом од 05.10.2012. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 169.508,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1297/19 од 01.09.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је жалба туженог против првостепене пресуде повучена. Ставом другим изреке, жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда укинута. Ставом трећим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да тужиоцу на име регреса исплати укупан износ од 290.175,60 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе 26.02.2014. године до исплате, а одбијен је захтев за исплату законске затезне камате, и то на износ од 212.693,60 динара за период

од 05.04.2011. до 26.02.2014. године, на износ од 48.082,00 динара за период од 05.10.2012. године до 26.02.2014. године и на износ од 29.400,00 динара за период од 05.10.2011. године до 26.02.2014. године, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 56.508,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је регрес накнађене штете трећем лицу у саобраћају од стране тужиоца, а побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев у свему, осим за законску затезну камату до подношења тужбе. Другостепена пресуда која се оспорава ревизијом донета је уз правилно тумачење материјалног права и у складу је са судском праксом и правним схватањима суда. Ревизија се само формално позива на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, и то на потребу разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе, али се у истој искључиво указује на битне повреде парничног поступка и погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, из чега произилази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.02.2014. године, а вредност предмета спора износи 290.175,60 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору чија је вредност испод законског лимита прописаног чланом 468. став 1. ЗПП, то ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6.ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић